

12

Посланието

РЪЦЕТЕ НА ХЮГО ТРЕПЕРЕХА.

Бе успял да поправи напълно механичния човек. Сега единственото, от което се нуждаеше, беше ключът. Оригиналят се бе изгубил в пожара, а всички други, които бе намирал из гарата и в играчките от павилиончето, не пасваха. Ала още щом зърна ключа на шията на Изабел, веднага разбра, че той ще му свърши работа. И ето че сега го държеше в ръката си.

Пъхна го в сърцевидния отвор в средата на гърба на механичния човек.

Не беше сбъркал! Ключът пасваше идеално. Мислите на Хюго запрепусаха бясно. Най-сетне

бе дошло време да получи тъй дългоочакваното послание.

Но тъкмо когато понечи да завърти ключа, чу шум откъм входа на стаичката. Преди да успее да покрие с нещо автоматона, вратата се отвори с трясък. Хюго дори не свари да извика, когато една тъмна фигура го връхлетя, събори го на земята и се стовари върху него. Главата му се удари болезнено в дъските на пода.

– Ти ми открадна ключа!

– Какво правиш тук! Не ти е тук мястото! – изкрещя Хюго.

– Защо ти трябваше да ми крадеш ключа, след като ти помогнах? Намерих ти бележника и щях да ти го дам! Исках само да ми обещаеш, че ще ми разкажеш за него. Сега би трябвало аз самата да го изгоря.

– Махай се оттук! – изсъска Хюго в лицето на Изабел. – Всичко разваляш! Слизай от мен!

Като напрегна всичките си сили, той я отблъсна от себе си и я затика към вратата, опитвайки се да я изкара навън.

Но Изабел се съпротивяваше. Не след дълго тя отново го бутна на пода и го притисна с коленете си, за да не може да се изправи. Той изскимтя от болка, а тя го сграбчи за китките и прикова ръцете му към пода. И двамата се бяха запъхтели.

– Какво е това място? – попита тя. – *Кой* си ти? – Отблясъците от свещите се отразяваха ярко в гневните ѝ черни очи.

– Това е тайна! Нищо не мога да ти кажа.

– Вече не е никаква тайна! Нали съм тук! Сега ми кажи какво е това място. – И тя болезнено го смушка с коленете си.

– Тук *живея* – тросна ѝ се Хюго.

Изабел не помръдна.

– Нали искаше да знаеш къде живея? Е, вече знаеш.

– Защо да ти вярвам? – тихо рече момичето. – Ти си лъжец и крадец. Къде ми е ключът?

В мъждивата светлина на свещите Изабел все още не бе забелязала механичния човек. Хюго се бореше, за да се измъкне изпод нея, но напрасно.

Изабел за пръв път се огледа наоколо и най-сетне го видя. Тя слезе от Хюго, за да може да се приближи до робота, но все още стискаше една от китките на момчето.

– Това беше нарисувано в твоя бележник. – Тя погледна пак към Хюго. – Какво става тук?

Въображаемите колелца в главата на момчето започнаха да се въртят.

– Баща ми го направи, преди да умре – излъга Хюго.

– Защо моят ключ пасва на машината на баща ти? Няма никаква логика.

Хюго не бе помислил за това.

– Не зная – отвърна той. – Просто щом видях ключа, разбрах, че ще пасне.

– И затова го открадна – рече Изабел.

– Не знаех как другояче да го получа – оправда се Хюго.

– Можеше да ме помолиш за него.

Изабел махна косата от лицето си със свободната си ръка.

– Какво става, когато навиеш този робот?

– Не зная. Досега не съм имал ключ.

– Е, стига си стоял със скръстени ръце! Обърни ключа!

– Няма пък – рече Хюго.

– Как така „няма“?

– Аз... искам да го направя, когато съм сам.

Изабел погледна Хюго. Очевидно все още беше ядосана. Пускайки китката му, тя го блъсна назад, хвана ключа и го превъртя няколко пъти.

Хюго изкрещя, но вече бе твърде късно.

– Трябва му мастило! – извика той. Бързо отвори една стъкленица и капна няколко капки в шишенцето в ръката на автоматона.

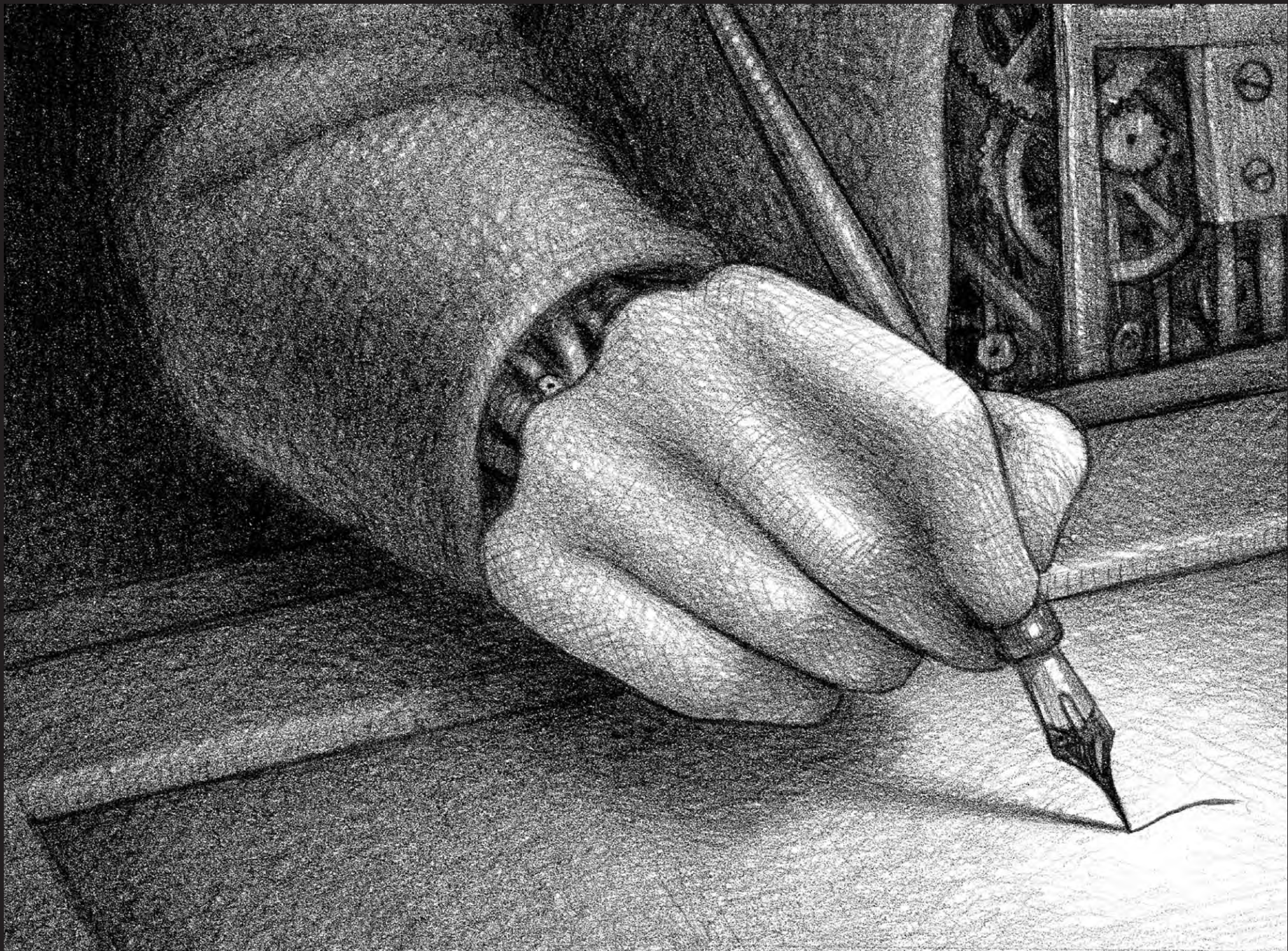
Децата загледаха как часовниковите механизми и лостове на робота се задействаха с бръмчене. Сърцето на Хюго се разтуптя. Вече не го беше грижа, че Изабел стои до него. Това нямаше никакво значение. Сега единственото важно нещо бе посланието.

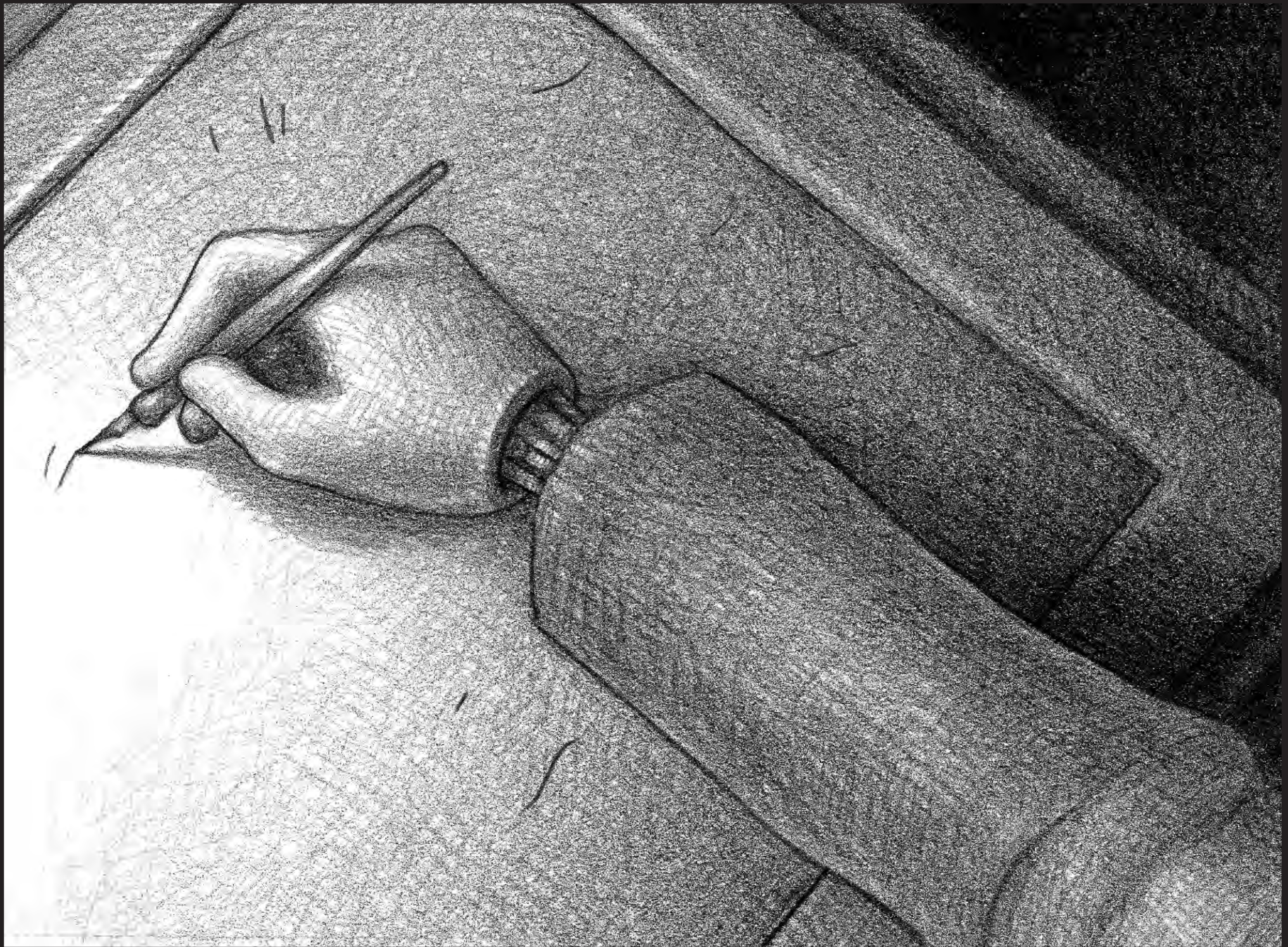

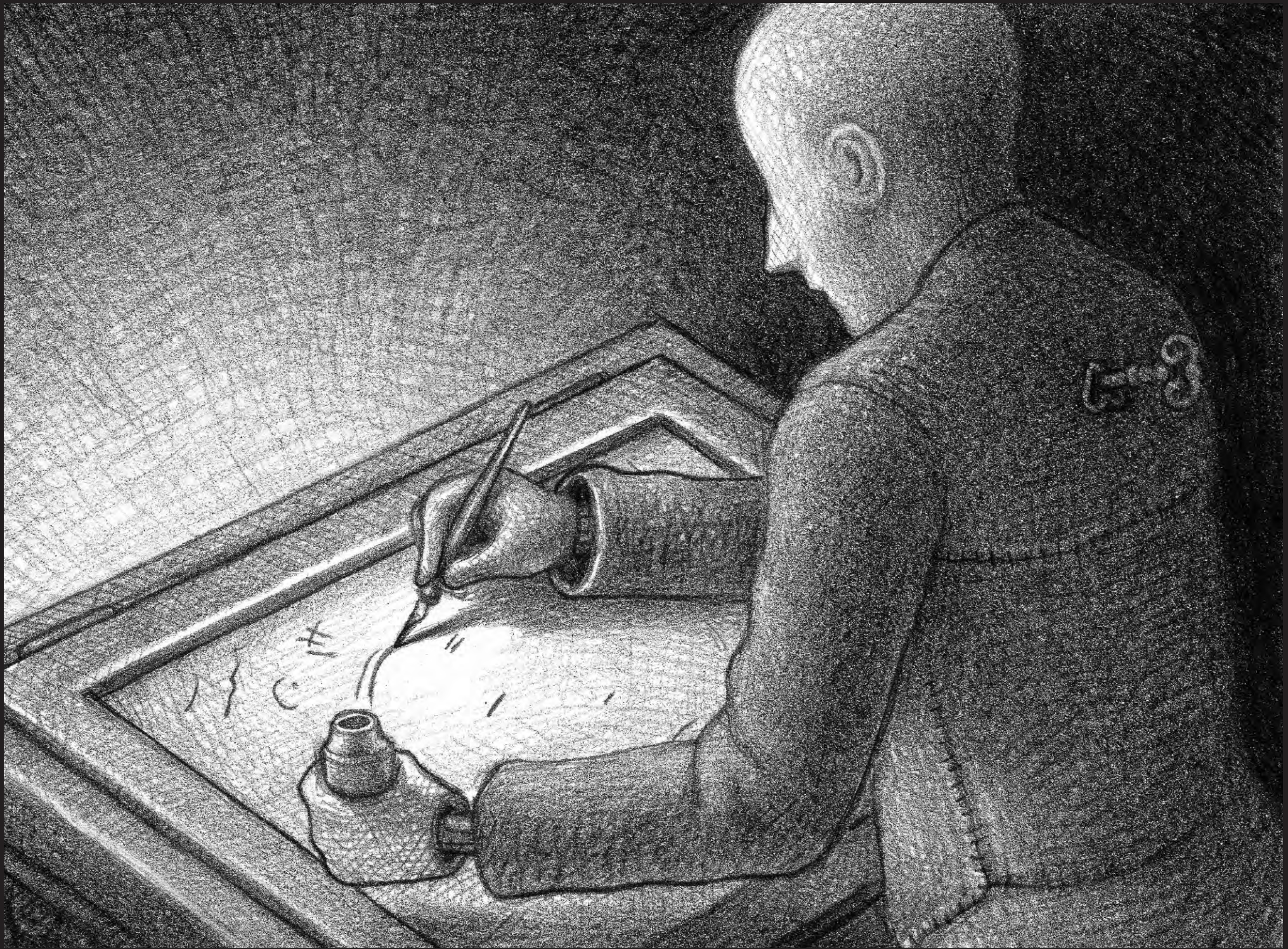
Цяла каскада от идеално съгласувани движения премина през механичния човек. Ключът затегна една пружина, свързана с редица колелца в основата на фигурата. Там последното колелце задвижи няколко месингови диска с прецизно изрязани краища. Две малки, подобни на чукчета приспособления се спуснаха и се плъзнаха по краищата на назъбените дискове, като ту се издигаха, ту пак падаха при въртенето на дисковете. Движенията, задействани от чукчетата, бяха предадени нагоре чрез серия от лостове, които водеха към торса на автоматона.

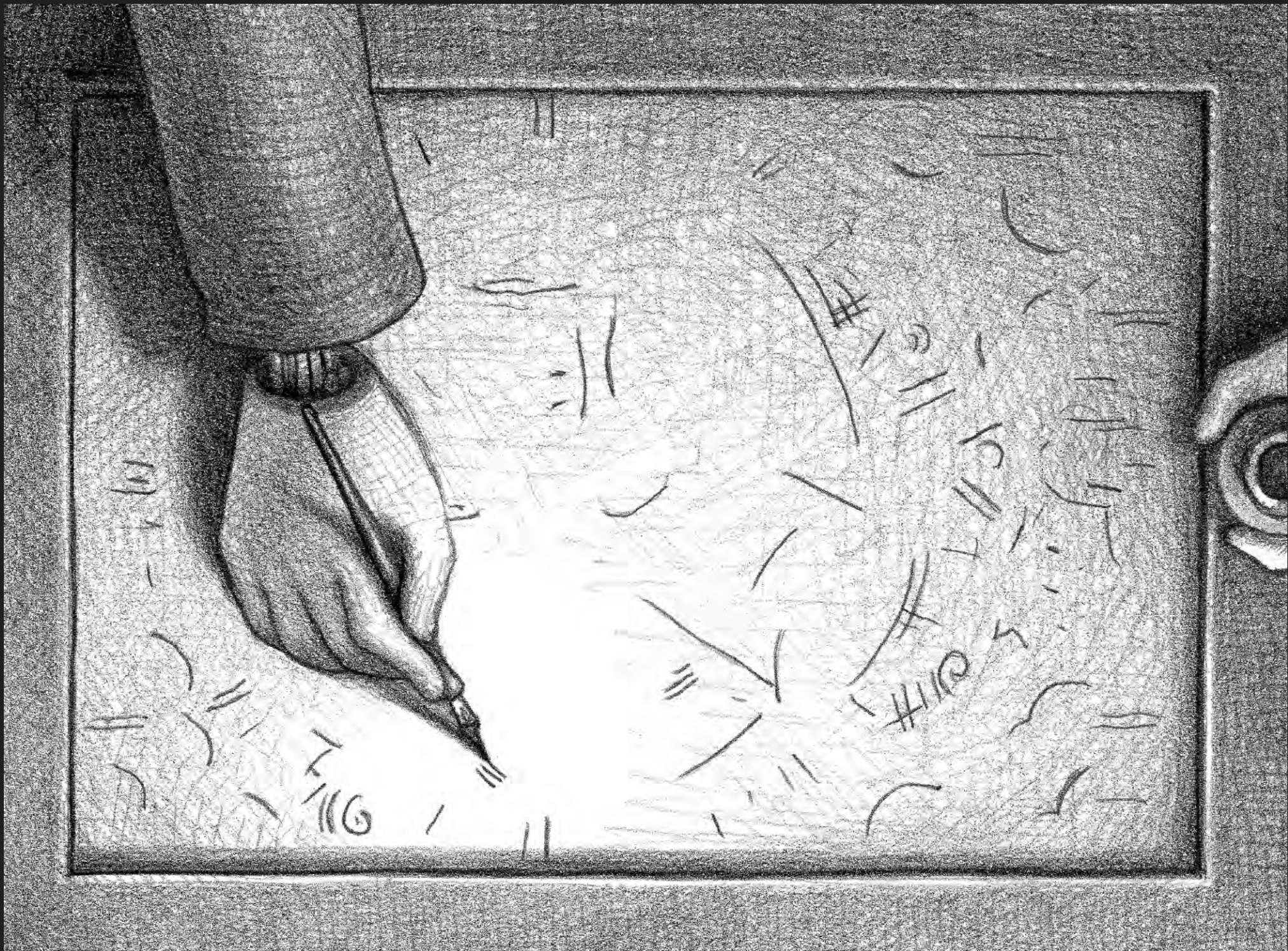
Там движещите се лостове безшумно преобърнаха други механизми в едното рамо и шията му. Рамото задвижи лакътя му, а той на свой ред верижно изпрати серия от други движения към китката и накрая към пръстите. Хюго и Изабел гледаха, ококорени от почуда, как мъничката ръка на робота съвсем предпазливо се раздвижи...

Децата затаиха дъх. Механичният човек потопи перодръжката в мастилницата и започна да пише.

Хюго и Изабел отчаяно се опитваха да прочетат съобщението, но нямаше нито букви, нито думи, нито изречения – само случайни, несвързани драсканици. Механичният човек не пишеше нищо смислено.

Момчето толкова се разстрои, че замалко не измъкна перодръжката от ръката му. Роботът не беше поправен. Хюго навярно бе пропуснал нещо. Бе се провалил.

– Върни ми бележника – изръмжа той.

Стресната от неговата настойчивост, Изабел бръкна в джоба си и му го подаде. Той чевръсто изтръгна бележника от ръцете ѝ и най-сетне направи онова, което отдавна му се искаше – трескаво свери своя труд с рисунките на баща си.

Беше изпълнил всичко както трябва. Роботът би трябвало да работи.

Изведнъж Хюго се почувства глупаво, задето си бе помислил, че може да го поправи, и най-вече задето си бе въобразил, че чрез него ще получи писмо от баща си.

Целият му труд бе отишъл на вятъра.

Хюго бе напълно сломен.

Той се свря в един тъмен ъгъл, остави бележника върху лавицата до него и зарови глава в ръцете си.

Ала механичният човек не спираше да си драска нещо.

Той току потапяше писалката в мастилницата и нанасяше нови черти върху хартията. Изабел не помръдваше от мястото си и гледаше как на листа се появяват все нови драскулки. Движенията на автоматона бяха съвсем реалистични, той даже извърщаше главата си към мастилницата, когато потапяше перодръжката в нея.

И ето че се случи нещо невероятно!

Изабел ахна. Хюго се обърна да я погледне, сетне изтича при нея.

Моментално го видя. Механичният човек не драскаше напосоки. Всички линии се събираха подобно на отдалечена гледка, която изведнъж идва на фокус.

Роботът не пишеше... той рисуваше!

Беше нарисувал нещо, което Хюго позна мигновено и го побиха тръпки.

